

Arrest

nr. 121 820 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. STESENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Tadzjiek te zijn, afkomstig uit het dorp Naghrak in Surkhrod district (provincie Nangarhar). U verklaart dat uw broer sinds 1388 (2009-2010 Gregoriaanse kalender, GK) werkzaam was bij Afghanistan Naween Security Organization (ANSO), een privébedrijf dat instaat voor de veiligheid bij onder andere het vervoer van voorraden van buitenlandse troepen. U verklaart dat uw broer bedreigd werd via een dreigbrief en dat u en uw moeder erop stonden dat hij zijn werk zou verlaten. Na een tijdje zou uw broer tegen zijn werkgever hebben gezegd dat hij wou stoppen met zijn werk. Zijn werkgever zou uw broer hebben verplicht te blijven werken tot hij een vervanger had gevonden. Op 21/04/1390 (12 juli 2011 GK) zou uw broer in Maidan Wardak provincie zijn omgekomen tijdens een aanval van de taliban op zijn voertuig. U verklaart dat hij onderweg was van Kandahar naar Kabul en dat zowel uw broer als de chauffeur, T.(...), bij deze aanval

zijn omgekomen. U verklaart dat u op een dag plots een dreigbrief hebt gekregen. U zou deze door uw baas hebben laten lezen. Hij zou u gezegd hebben zich geen zorgen te maken. U verklaart dat u met deze brief naar het districtshuis ging om een klacht in te dienen. Ook daar zouden zij u gezegd hebben dat u niet ongerust hoeft te zijn. Nadat u deze brief had ontvangen, ging u niet meer werken. Drie dagen later ging u terug naar uw kantoor om uw baas te laten weten dat u zou stoppen met uw werk. U kreeg op dat moment van een collega, S.(...), te horen dat hij de dag voordien was aangesproken door de taliban. De taliban zou hem gevraagd hebben waar u was en waarom u niet meer kwam werken. U verklaart dat u bij uw schoonbroer in Sultan Pur Payeen verbleef nadien (Surkh Rod district) en dat u op een dag naar de bazaar werd gestuurd om groenten te gaan halen. Op weg naar huis zou iemand met een baard u vanuit een auto hebben aangesproken in het Pashtou. U verklaart dat u bleef wandelen en dat iemand uit de wagen stapte. Toen u begon te roepen en er andere mensen naar u kwamen, zouden zij zijn weggereden met de auto.

U stelt te zijn vertrokken in de 2e maand van 1391 (april 2012 GK). Uw schoonbroer regelde uw reis en u vertrok vanaf zijn huis in Sultan Pur Payeen. Op 29 mei 2012 diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw taskara, afgehaald op 6/02/1391 (25 april 2012 GK), uw badge, de badge van uw broer, een certificaat in verband met het werk van uw broer, 2 foto's van uw broer tijdens zijn werk, een brief van uw werk, een dreigbrief die gericht is aan uw broer (1/04/1390 ofwel 22 juni 2011 GK) en een dreigbrief die gericht is aan u (14/1/1391 ofwel 2 april 2012 GK).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt vervolgd te worden door de taliban. Dat blijkt onder meer uit het feit dat het zeer onwaarschijnlijk is dat u als schoonmaker beschuldigd zou worden van spionage. U verklaart dat iedereen die voor de autoriteiten werkt door de taliban wordt beschouwd als een spion (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het is dan ook hooguit eigenaardig dat uw collega, met wie de taliban over u zou hebben gesproken, geen problemen heeft. U verklaart een vermoeden te hebben dat de taliban informatie nodig had omdat u werkte in het kantoor van H.(...) Z.(...), een parlamentslid. Nochtans is uw collega, S.(...), met wie de taliban gesproken zou hebben, de computerverantwoordelijke in het kantoor (gehoorverslag CGVS, p. 23). Het is dan ook overduidelijk dat iemand zoals hij over veel meer informatie beschikt dan u, de schoonmaker van het kantoor. U hebt dan ook geen plausibele uitleg gegeven waarom u, en geen andere collega's problemen hadden met de taliban.

Daarnaast is het bevreemdend dat, indien uw problemen iets te maken zouden hebben met uw broer, u niet geconfronteerd werd met problemen tussen het overlijden van uw broer in juli 2011 en de dreigbrief die u ontving in april 2012, ongeveer 10 maanden later (gehoorverslag CGVS, p. 22). Dat zij uitgerekend met een dreigbrief ervoor zouden willen zorgen dat u zou stoppen met uw job en zich bij hen zou aansluiten is eveneens bedenkelijk. In de dreigbrief staat immers helemaal niets vermeld over de plaats waar u zich zou moeten aanmelden indien u interesse zou hebben om zich bij hen aan te sluiten. Dat de taliban 10 maanden na het overlijden van uw broer plots in u geïnteresseerd zijn is dan ook onduidelijk. U hebt namelijk geen enkel idee wat de taliban van u verwachtte (gehoorverslag CGVS, p. 23). Uw beknopte verklaringen kunnen het CGVS er dan ook geenszins van overtuigen dat u vervolgd zou worden in Afghanistan.

Voorts rijzen er twijfels bij uw verklaringen over uw confrontatie met de taliban in de bazaar van Sultan Pur. Eerst en vooral is het niet logisch dat uw schoonbroer u 's avonds naar de bazaar zou hebben gestuurd aangezien u problemen had – indien er hier geloof aan zou kunnen worden gehecht, quod non (gehoorverslag CGVS, p. 21). Daarnaast is het eigenaardig dat de taliban zich zou hebben laten afschrikken door uw geroep en dat zij niet snel genoeg zouden hebben kunnen reageren om tot bij hun doel te komen, met name u. Indien zij het daadwerkelijk op u gemunt zouden hebben gehad, dan lijkt het onwaarschijnlijk dat u aan deze gewapende strijders zou hebben kunnen ontsnappen.

Wat betreft uw verklaringen over het overlijden van uw broer, dienen er ook nog enkele opmerkingen te worden gemaakt. Ook al zou uw broer omwille van zijn werk als beveiligingsagent tijdens het vervoer van voorraden voor de buitenlandse troepen in de problemen zijn geraakt, dan nog hebt u geen overtuigende elementen aangehaald die erop wijzen dat u als jongere broer hierdoor ook in de problemen zou kunnen komen. Aangezien uw broer zich voor zijn werk verplaatste in een wagen die langs de buitenkant herkenbaar was als een wagen van het bedrijf waarvoor hij werkte (gehoorverslag CGVS, p. 16), lijkt het er bovendien veeleer op dat hij precies daarom het slachtoffer

werd van een aanslag. Het lijkt dan ook eerder vergezocht dat hij helemaal tot in Maidan Wardak wordt opgespoord en dat er daar een gerichte aanslag tegen hem persoonlijk zou hebben plaatsgevonden (gehoorverslag CGVS, p. 14). U hebt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt dat uw broer het slachtoffer werd van een gerichte aanslag.

Aangezien ook uw familie geen problemen heeft gehad na uw vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 4) en gelet op het feit dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat iemand naar u op zoek is, lijkt het er niet op dat u een risico loopt vervolgd te worden in Afghanistan. U verklaart in dit verband dat uw familie geen problemen meer heeft gehad, omdat zij van adres zijn veranderd. Zij wonen nochtans bij uw schoonbroer, waar ook u verbleef net voor uw vertrek en waar u door de taliban zou zijn aangesproken. Het feit dat zij geen problemen zouden hebben omdat zij niet meer in uw huis zouden wonen, is dan ook geen aanvaardbare uitleg. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen in verband met het feit dat de taliban niets tegen vrouwen zegt (gehoorverslag CGVS, p. 24). Uw moeder woont immers bij uw schoonbroer en kan ook beschouwd worden als een familielid (gehoorverslag CGVS, p. 4). Het feit dat uw familie tot op heden met rust gelaten wordt en er geen aanwijzingen zijn dat de taliban naar u op zoek zou zijn, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw persoonlijke vrees voor de taliban.

Wanneer u bevraagd wordt over uw vrees, verklaart u niemand anders te kennen die bedreigd werd met een dreigbrief en die op deze manier werd aangespoord om zich bij de taliban aan te sluiten. U verwijst echter naar een incident waarbij iemand die Amerikaanse voorraden vervoerde werd ontvoerd in Kunar en naar een senior commandant die samenwerkte met uw broer en werd gedood (gehoorverslag CGVS, p. 24). Het valt op dat u bij beide voorbeelden verwijst naar personen die rechtstreeks in verband kunnen worden gebracht met de buitenlanders en die een veel belangrijkere rol spelen dan u als schoonmaker in een kantoor waar wordt bemiddeld tussen dorpelingen. U hebt dan ook geenszins aangetoond dat u eenzelfde risico zou lopen als deze personen waarnaar u verwijst. Tot slot verwijst u naar de zoon van iemand uit een naburig dorp die 2 jaar geleden 's nachts werd meegenomen uit zijn huis. Het is dan ook bevreemdend dat de taliban u niet meer is komen zoeken na uw vertrek. Over de redenen van de ontvoering van deze jongen, hebt u geen enkel idee (gehoorverslag CGVS, p. 24). Ook deze informatie geeft geen enkel beeld over uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening

gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks u afkomstig bent uit het district Surkhrod gelegen in de provincie Nangarhar – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. Aangezien u werkzaam was in Jalalabad en dagelijks naar de stad ging, beschikt u over voldoende kennis over de stad en connecties om een leven te kunnen opbouwen in de stad zelf (gehoorverslag CGVS, p. 7). U hebt bovendien werkervaring als schoonmaker. Er zijn geen elementen voorhanden die erop wijzen dat u geen werk zou kunnen vinden in Jalalabad. U bent bovendien jong en alleenstaand en bent bijgevolg niet gebonden aan uw leven in het dorp waar u woonde. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u niet over voldoende financiële middelen zou beschikken, waardoor een leven in de stad niet mogelijk zou zijn. U kon immers zeer vlot, op amper 2 à 3 dagen, 15 000 dollar bijeen krijgen van het geld van uw eigen familie om te kunnen vluchten (gehoorverslag CGVS, p. 20). Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 5 december 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw taskara kan niets aan bovenstaande beslissing wijzigen. Uw herkomst en identiteit worden niet betwist. Over de brieven van de taliban kan worden opgemerkt dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te

herstellen. De brief die door uw werkgever geschreven zou zijn roept eveneens twijfels op. Eerst en vooral is het eigenaardig dat er verwezen wordt naar de Gregoriaanse kalender, met name 2010, in plaats van naar de Afghaanse kalender. Daarnaast ziet dit document er geenszins professioneel uit. Het kan dan ook door om het even wie zijn opgesteld. De documenten in verband met het werk van uw broer bevatten enkele eigenaardigheden. Zo ziet zijn badge er zeer onprofessioneel uit en is het bevreemdend dat deze in het Engels is opgesteld. Hetzelfde geldt voor het certificaat dat hij zou hebben ontvangen naar aanleiding van zijn geplande vertrek. De Engelstalige tekst op dit certificaat bevat immers meerdere grammaticale fouten en spellingsfouten. Er kunnen dan ook bedenkingen worden gemaakt bij deze documenten. Zij tonen alleszins uw problemen niet aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en benadrukt dat hij niet enkel omwille van zijn tewerkstelling als schoonmaker, maar tevens omwille van de tewerkstelling van zijn broer problemen ondervond. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat er niet aan zijn Afghaanse afkomst getwijfeld wordt en dat alle recente rapporten bevestigen dat een terugkeer naar Afghanistan in het algemeen niet veilig is. Bovendien is het duidelijk dat de armoedetoestand in Afghanistan de schending van de mensenrechten verergert. Tevens stelt verzoeker dat de subsidiaire bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van de plaats waarvan hij afkomstig is en niet ten opzichte van Jalalabad, waar overigens geen enkel familielid verblijft.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Uit uniforme informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan alarmerend is en verzoeker zal bij een terugkeer het slachtoffer worden van gewelddaden, hetgeen indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 EVRM.

2.2. Ter terechtzitting d.d. 14 maart 2014 bezorgt verzoeker de Raad een foto van zijn broer.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen

dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekers broer, die het vervoer van Amerikaanse voorraden escorteerde als commandant, verschillende keren bedreigd zou worden door de taliban, zowel per brief als telefonisch, maar deze bedreigingen niet serieus nam en dacht dat een vriend een grapje met hem uithaalde (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 18). Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat iemand die vrachtwagens met Amerikaanse goederen vergezeld als veiligheidscommandant de risico's die dit met zich meebrengt goed kan inschatten en dergelijke bedreigingen serieus zou nemen (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Daarnaast stelt de Raad vast dat het certificaat dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot het werk van zijn broer verschillende grammaticale en spelingsfouten bevat in de Engelse tekst. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de werkgever van zijn broer niet Engelstalig van origine is, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan deze vaststelling. Tevens stelt de Raad vast dat het certificaat rechtsonder op de plaats waar het adres van het kantoor in Jalalabad zou moeten staan een adres in Kabul vermeldt. Bovendien vermeldt het certificaat dat de broer van verzoeker zijn werkzaamheden bij het bedrijf stopzette op 6 mei 2011. Dit strookt niet met de verklaringen van verzoeker dat zijn broer dit certificaat ontving, maar vervolgens moest blijven werken tot op het moment dat het bedrijf iemand vond om hem te vervangen (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Gelet op het voorgaande kan er geen geloof gehecht worden aan de werkzaamheden van zijn broer, waardoor het ook niet aannemelijk is dat verzoeker werd gevisieerd omwille van deze werkzaamheden.

Daarnaast stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker omwille van zijn job als schoonmaker als een spion zou worden aanzien. Verzoeker verklaart hieromtrent dat iedereen die voor de autoriteiten werkt door de taliban wordt beschouwd als een spion en dat de eigenaar van het kantoor waar hij schoonmaker was soms samenwerkte met buitenlanders (stuk 5, gehoorverslag, p. 22). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt echter dat de taliban een collega van verzoeker die computerverantwoordelijke van het kantoor was zouden hebben aangesproken om naar verzoeker te vragen. Deze collega zou echter geen persoonlijke problemen gekend hebben met de taliban en ook andere collega's werden niet door hen bedreigd (stuk 5, gehoorverslag, p. 23). Erop gewezen dat er duidelijk andere mensen in het kantoor waren die over veel meer informatie beschikken, stelt verzoeker slechts niet te weten wat de taliban van hem wilde (stuk 5, gehoorverslag, p. 23). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij en zijn collega niet rechtstreeks tezamen en in afzonderlijke ruimtes werkten, waardoor er weinig tijd en mogelijkheden openstonden ter bespreking van privéproblemen, stelt de Raad dat verzoeker verklaarde dat hij op hetzelfde ogenblik ging werken als de andere werknemers van het bedrijf, waardoor er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij toch een zekere mogelijkheid tot contact hadden (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Ook wanneer hem later in het gehoor gevraagd wordt wat de taliban van hem verwachtte of waarom ze op zoek zouden gaan naar een gewone schoonmaker, stelt verzoeker slechts dit niet te weten (stuk 5, gehoorverslag, p. 24, 25). Bovendien is het geenszins aannemelijk dat verzoeker, die vervolgens zou zijn ondergedoken bij zijn schoonbroer in afwachting van zijn vertrek, in deze periode 's avonds naar de bazaar werd gestuurd om groenten te kopen indien hij werkelijk door de taliban werd bedreigd (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 4, 21) ongeacht de drukte die er in de bazaar heerst. Tevens stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoeker dat hij hierbij geroepen werd door de taliban vanuit een auto louter gebaseerd zijn op vermoedens. Gevraagd hoe hij zo zeker was dat de mannen in de auto taliban waren, stelt verzoeker immers dat zij lange baarden en een tulband hadden. Pas wanneer hij erop gewezen wordt dat veel mensen een lange baard en een tulband hebben, stelt hij dat zij ook lange kleren droegen en dat gewone Afghanen dit niet dragen, hetgeen bezwaarlijk kan worden aanzien als een bewijs van lidmaatschap bij de taliban (stuk 5, gehoorverslag, p. 21, 22). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat er 's avonds nog tal van mensen aanwezig waren in de bazaar, stelt de Raad dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Overigens is het niet aannemelijk dat deze mannen zich zouden laten afschrikken doordat verzoeker begon te roepen en zo de aandacht van andere mensen trok indien zij werkelijk taliban waren die het op verzoeker gemunt hadden (stuk 5, gehoorverslag, p. 21).

Waar verzoeker opmerkt dat hij traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt, waardoor bepaalde feiten worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal moeilijk is, dient te worden

opgemerkt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij toch belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker brengt evenmin objectieve elementen bij die er op wijzen dat hij daadwerkelijk getraumatiseerd is, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben op zijn verklaringen.

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De Raad stelt vast dat verzoeker ter terechtzitting verklaart dat de door hem ter terechtzitting neergelegde foto een foto betreft van een affiche waarop zijn broer staat afgebeeld die in de bazaar werd uitgehangen na zijn dood. Uit deze foto blijkt geenszins enige vorm van bloedverwantschap tussen verzoeker en de persoon die hierop staat afgebeeld, noch kan hieruit enige link met de problemen van verzoekers broer en verzoekers eigen problemen worden afgeleid.

2.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Wat betreft de socio-economische bezwaren van verzoeker, die in onderhavig verzoekschrift stelt dat de armoedetoestand in Afghanistan de schending van de mensenrechten verergert en verwijst naar een rapport van de *UN Office of the High Commissioner for Human Rights* en naar een rapport van ICRC, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van verzoeker suggereren. Verzoeker is een alleenstaande volwassen jongeman die Dari en een beetje Pashtou spreekt (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 5, 11). Bovendien heeft verzoeker werkervaring als schoonmaker en was hij werkzaam in Jalalabad (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 8). Ook kon verzoeker op de steun van zijn schoonbroer rekenen, die de reis voor hem regelde en was hij bij machte om de som van vijftienduizend dollar aan de smokkelaar te betalen (stuk 12, verklaring, vraag 34; stuk 5, gehoorverslag, p. 20). Bovendien is verzoekers familie nog in het bezit van hun huis (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Er zijn derhalve geen objectieve argumenten

voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Jalalabad tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 20 november 2013 en COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*" van 5 december 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat provincies in de oostelijke regio van Afghanistan, zoals Nangarhar samen met de zuidelijke en zuidoostelijke provincies veruit het hoogste aantal incidenten in Afghanistan kennen. De veiligheidssituatie in de steden, vooral van de provinciehoofplaatsen, verschilt echter sterk van deze op het platteland. Jalalabad is, net als de andere steden in Afghanistan, stevig in handen van de overheid en veilig te bereiken. De aanslagen, waaronder 'complexe aanslagen', hebben als doelwit zogenaamde 'hoge profielen', zoals overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviséerd. Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral -maar niet alleen- het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Daarnaast kent Jalalabad een toenemend probleem van criminaliteit. Vooral het kidnappen van welstellenden, een fenomeen dat over heel Afghanistan in opmars is, kende een piek in Jalalabad.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in Jalalabad geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 bespreekt de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigt dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar toont niet aan dat er in Jalalabad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoeker aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het arrest *Singh* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In voormeld arrest wordt echter vastgesteld dat de Belgische asielinstanties de (Afghaanse) nationaliteit van betrokkenen betwistten. Betrokkenen hadden evenwel, naast andere documenten, een brief van het UNHCR voorgelegd, meer bepaald van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Het Hof oordeelde dat een dergelijke brief niet zonder waarde is op grond van de loutere vaststelling het geen origineel document is en aldus gemakkelijk vervalst kan worden. Het EHRM oordeelt dat de inhoud van de brief via een onderzoek door de asielinstanties kon worden geverifieerd bij het bureau van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. *In casu* brengt verzoeker geen dergelijke documentatie omtrent zijn problemen of nationaliteit bij. Zijn Afghaanse nationaliteit wordt trouwens niet betwist. De verwijzing naar het '*Singh*-arrest' is derhalve niet dienstig.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF